

Arrest

nr. 137 723 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de drie beslissingen van 1 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Ten overstaan van de eerste verzoekende partij wordt op 1 oktober 2014 de beslissing tot afgifte van een inreisverbod genomen met reden:

“De mevrouw

Naam + voornaam: A. E.

geboortedatum: (...) geboorteplaats: Khasavyurt nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 2 .jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 9/07/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

oIn uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 8.10.2013, betekend 9.10.2013. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom een inreisverbod van 2 jaar.

Brussel, 01.10.2014"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Ten overstaan van tweede verzoeker wordt op 1 oktober 2014 de beslissing tot afgifte van een inreisverbod genomen met reden:

"De heer

Naam+ voornaam: A.D.

geboortedatum: (...)geboorteplaats: Khasavyurt

nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 9.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

oIn uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 8.10.2013, betekend 9.10.2013. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom een inreisverbod van 2 jaar.

Brussel, 01.10.2014"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Ten overstaan van de derde verzoekende partij wordt op 1 oktober 2014 de beslissing tot afgifte van een inreisverbod genomen met reden:

"De mevrouw

Naam + voornaam: A.Z.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Khasavyurt nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 9.7.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

oIn uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 11.9.2012, betekend 12.9.2012. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom een inreisverbod van 2 jaar.

Brussel, 01.10.2014"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Zij verwijten de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met hun specifieke omstandigheden waaronder de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. De bestreden beslissingen zijn niet naar behoren gemotiveerd wat de duur van het inreisverbod betreft. Het louter verwijzen naar het niet voldoen aan de terugkeerverplichting is niet afdoende. Zij wijzen er bovendien op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven op 9 juli 2014 door de verwerende partij werd ingetrokken op 17 september 2014.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*"(...)De verwerende partij heeft bestreden beslissing genomen 74/11 van de Vreemdelingenwet de eer te antwoorden werd in toepassing van dat bepaalt:
dat de artikel*

"§ 1. De duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; .A.Z. d.d. 11 september 2012, ter kennis gebracht op 12 september en voor A.E. en A.D. d.d. 8 oktober 2013, ter kennis gebracht op 9 oktober 2013. Verzoekende partij toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten.

Het is verwerende partij toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien verwerende partij van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen. Er dient hieromtrent niet aanvullend gemotiveerd worden. (RvV nr. 114.215 van 21 november 2013)

Waar verzoekende partij een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Evenmin toont zij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. In casu kan enkel worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot het uiten van vage en algemene beschouwingen, zonder uiteen te zetten om welke reden artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden in zijn concrete geval. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel van het 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002, R.v.St. nr.105.262 van 28 maart 2002, R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002) .

Daargelaten de vraag of verzoekende partij gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens hem een inreisverbod werd af gegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80) .

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen

zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot het theoretisch aanhalen dat het hoorrecht bij het opleggen van een inreisverbod moet worden gerespecteerd, terwijl ZIJ nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder

is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan volgend uit het eerder aan haar betekend bevel. Het feit dat de verzoekende partij inderdaad geen gevolg gaf aan deze bevelen staat in casu buiten betwisting. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. (RVV 116.784 van 13 januari 2014).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/11, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom er een inreisverbod wordt opgelegd aan verzoekende partij. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekende partij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wet tel ijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78.303) /

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RVV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RVV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het enige middel is ongegrond."

2.3. In casu kan de redenering van verzoekers worden gevolgd.

In de derde bestreden beslissing wordt er verwezen naar het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2012 en betekend op 12 september 2012.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een bijlage 13sexies op 9 juli 2014 werd ter kennis gegeven. De verwijzing naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2012 is achterhaald. De bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven op 9 juli 2014 werden samen met de onontvankelijk verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) op 17 september 2014 door de verwerende partij ingetrokken met de volgende bewoordingen:

"(...)A.D. geboren te Khasavyurt , op (in) (...)

A.E. geboren te Khasavyurt, op (in)(....)

A.Z. (0) (....)

A., S. (0) (...)

A. S., geboren op (...)

A. I., geboren op (...)

nationaliteit: Rusland

adres: (....)

Hierbij verzoek ik u de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 9.7.2014 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, in te trekken.

Gelieve eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13 en bijlage 13sexies), aan betrokkene betekend op 9.7.2014, in te trekken.

Ten gepaste tijde zult u op de hoogte gebracht worden van het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag.

Onze excuses voor de hierdoor veroorzaakte overlast.

Gelieve betrokkenen een afschrift van deze brief te overhandigen nadat hij/zij voor kennisname heeft/hebben getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd. (...)"

Derhalve dienden verzoekers op datum van het nemen van de bestreden beslissingen, zijnde 1 oktober 2014 niet aan een terugkeerverplichting te voldoen. De bevelen van 8 oktober 2013 en deze van 11 september 2012 zijn impliciet opgeheven door de intrekking van het latere bevel van 9 juli 2014. In de eerste en de tweede bestreden beslissingen worden verzoekers verweten niet te hebben voldaan aan de terugkeerverplichting, hen opgelegd door bevelen die dateren van een voor een later ingetrokken bevel terwijl het inreisverbod dateert van 1 oktober.

De bestreden beslissingen zijn niet gesteund op een correcte feitenvinding. Tevens kan niet teruggevonden worden in de bestreden beslissingen dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers. In die mate is het middel gegrond en is de materiële motiveringsplicht geschonden in samenlezing met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De nota van de verwerende partij gaat voorbij aan deze vaststellingen.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De drie beslissingen van 1 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN